

bedste Bevis for, at vor Opfattelse, at Folk ikke skal kunne indespærres, uden at der foreligger en strafbar Handling, har faaet saa stærk Tilslutning, at den absolut maa værne os imod den Beskyldning, at vi skulde have indtaget det Standpunkt for at irritere en Minister og gaa imod hans Forslag. Dette, at man har højet sig for det, viser, at vor Stilling sagligt ikke har været anderledes, end at vi har kunnet være den bekendt. Den har sejret og er slaaget igennem hos alle Partier, endogsaa inden vi gik til denne Behandling i Landstinget, og det er jo nu anerkendt. Men saa vil jeg ogsaa bede om, at man i Fremtiden vil lade være med at tale om ond Villie fra vor Side. Vi har erkendt, at dette Spørgsmaal er af saa stor Rækkevidde og krævede en saa indgaaende Undersøgelse, inden vi tog Stilling til det, at man ikke kunde forlange, at vi i en Haandevending skulde kunne tage Stilling dertil; vi maatte kræve Tid til en nærmere Overvejelse og søge at faa tilbørlig Vejledning af de Mennesker, der specielt har behandlet disse Forhold, i dette Tilfælde Straffelovskommissionens Medlemmer.

Nu staar vi altsaa her ved Enderesultatet. Jeg har ikke ønsket at fremdrage denne Kamp om gamle Standpunkter eller ønsket at chikanere til nogen Side; men de Bemærkninger, jeg har følt mig foranlediget til at udtale, har jeg følt det som en Nødvendighed at fremsætte for at klare Stillingen og for at faa det frem, som først skal frem, for at vi kan værne os imod, at man ude i Befolkningen siger, at vi har handlet for at chikanere en Minister og gaa imod den nuværende Regering. Det har ikke været Tilfældet. Jeg glæder mig i saa Henseende over at kunne notere, at den højtærede Minister under Sagens første Behandling udtalte, at Sagen har været behandlet sagligt her i Tinget. I Gaar udtalte den højtærede Minister det samme, og jeg takker for den Anerkendelse, thi saglig bør og skal Behandlingen være i Landstinget. Landstinget skal være det roligt, sagligt overvejende Ting, som ikke skal søge at rejse stor Strid og Kamp; vi skal tage sagligt og roligt paa Sagerne, og vi har bl. a. ogsaa det til Opgave ikke at lade øjeblikkelige Stemninger i Befolkningen faa alt for stærk Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet, saa man gennemfører Ting, som man maaske bagefter ser er lidt forhastede. Vi har i dette Tilfælde hævdet Stillingen, sagligt, roligt og overvejende, og vi er naaet til det Resultat, at vi nu staar enige om et Lovforslag, som i sin Tid har fremkaldt mange bitre Stridig-

heder. Det er, synes jeg, et smukt Resultat, og jeg takker alle, der har bidraget dertil. Jeg kan ikke se andet end, at det er ganske ubegrundet, naar man saa stærkt er draget til Felts imod os, der ikke straks har kunnet gaa med til det af Regeringen foreslaaede. Naar man drager en Sammenligning imellem det, vi nu har vedtaget, og det af Regeringen oprindeligt stillede Forslag, vil vi se, at der er en stor og himmelvid Forskel; og naar vi nu har naaet det, vi har naaet, har vi faaet vort Standpunkt respekteret. Men den højtærede Justitsminister kunde have faaet et saadant Forslag vedtaget paa langt kortere Tid, end sket er. Jeg har tilbudt allerede under første Behandling og flere Gange senere, at naar han vilde gaa ind paa vort Hovedsynspunkt, skulde vi ikke strides om Formen, enten det saa blev Straffelovskommissionsforslaget eller noget andet; men vort Hovedsynspunkt maatte vi have respekteret, og det har vi faaet respekteret, hvilket vi maa være glade for. Jeg vil slutte med at udtale min Glæde over, at vi er naaet dertil; men vi maa som sagt værne os imod, at vi fremdeles faar noget at høre om, at vi skulde have handlet ud fra ond Villie eller Chikane.

En enkelt Udtalelse af den højtærede Justitsminister i Gaar ønsker jeg endnu at omtale. Han udtalte nemlig: „Venstre og det konservative Folkeparti synes tilbøjelige til at sætte det skønneste Retsgode, Friheden, i Højsædet eller som Udgangspunkt, medens jeg og mit Parti unægtelig synes, at hvor det drejer sig om grove Sædelighedsforbrydelser mod Kvinder og Børn, er det mindre Hensynet til at krænke vedkommendes Frihed, end det er Hensynet til at beskytte Samfundet, der maa være det afgørende.“ Ja, selvfølgelig, deri er vi sikkert alle fuldstændig enige med den højtærede Minister. Men som Bemærkningen blev fremsat, vilde den let kunne forstaas saaledes, at Venstre ikke har haft Øje for andet end at værne Forbrydernes Frihed, og det er en lumsk Maade at faa Sagen stillet op paa, idet den kan faa dette Udseende. Nej, vi har ikke haft Øje for at værne Forbrydernes Frihed, men det, vi har haft Øje for, og som vi ikke skammer os for at have haft Øje for, er, at vi ikke vilde være med til, at en Mand kunde blive berøvet sin Frihed, saaledes som efter det oprindelige Forslag, uden at der forelaa en strafbar Handling, blot paa Mistanke. Med andre Ord, vi har villet værne Borgerne imod, at ikke alene Forbrydere, men ogsaa andre kunde blive internerede, og det tror jeg vil blive paaskønnet. Forbrydere, om hvilke det er konstateret,